

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa,
Izba Ogólnoadministracyjna
WYDZIAŁ II

2018 -09- 14

Dnia 11 września 2018 r.
Sygn. akt II OSK 2217/16

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

R.PR. MARCIN GÓRSKI
TATAJ GÓRSKI ADWOKACI SP. P.
ADWOKATÓW I RADCÓW PRAWNYCH
UL. PIOTRKOWSKA 207
90-451 ŁÓDŹ

Sekretariat Wydziału II Izby Ogólnoadministracyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego przesyła odpis orzeczenia z dnia 27 lipca 2018 r. sprawy ze skargi kasacyjnej Artura Mykowskiego i Piotra Podoby od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt I SAWa 1804/15 w sprawie ze skargi Artura Mykowskiego i Piotra Podoby na decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r. nr DWRMNIE-WROA.6120.10.2014 w przedmiocie umorzenia postępowania o wpis do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych.

Załączone orzeczenie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Zał.

- odpis orzeczenia z dnia 27 lipca 2018 r.

z up. Kierownika Sekretariatu

Agata Stolarska

sekretarz sądowy

Sygn. akt II OSK 2217/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Jacek Chlebny
Sędziowie sędzia NSA Robert Sawuła (spr.)
sędzia del. WSA Piotr Broda

Protokolant sekretarz sądowy Agata Putkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2018 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej Artura Mykowskiego i Piotra Podoby
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt I SA/Wa 1804/15
w sprawie ze skargi Artura Mykowskiego i Piotra Podoby
na decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji
z dnia 14 sierpnia 2015 r. nr DWRMNIe-WROA.6120.10.2014
w przedmiocie umorzenia postępowania o wpis do rejestru kościołów i innych
związków wyznaniowych
oddala skargę kasacyjną.

Na oryginał właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Agata Stołarska

sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt: I SA/Wa 1804/15, Wojewódzki Sąd Administracyjny (powoływany dalej jako: WSA) w Warszawie oddalił skargę Artura Mykowskiego i Piotra Podoby na decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r., nr DWRMNIÉ-WROA.6120.10.2014, dotyczącą umorzenia postępowania administracyjnego w przedmiocie wpisu do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych.

Jak wynika z motywów powyższego wyroku, w dniu 30 lipca 2012 r. do Ministra Administracji i Cyfryzacji wpłynął wniosek o wpis do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych (rejestr) „Kościoła Latającego Potwora Spaghetti” (dalej jako: KLPS). Minister Administracji i Cyfryzacji (Minister) decyzją z dnia 15 marca 2013 r. pierwotnie odmówił dokonania wnioskowanego wpisu.

Decyzja o odmowie wpisu KLPS do rejestru oraz utrzymująca ją w mocy decyzja Ministra z dnia 25 kwietnia 2014 r. zostały następnie uchylone przez WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r., I SA/Wa 1517/13. Wyrok ten stał się prawomocny wobec jego niezaskarżenia.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy decyzją z dnia 10 października 2014 r., Minister umorzył postępowanie, a następnie, po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzją nr DWRMNIÉ-WROA.6120.10.2014 z dnia 22 grudnia 2014 r. utrzymał w mocy własną decyzję z dnia 10 października 2014 r.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., I SA/Wa 381/15, WSA w Warszawie uchylił decyzję Ministra z dnia 22 grudnia 2014 r. stwierdzając, że została ona wydana z naruszeniem przepisów postępowania stanowiących podstawę do wznowienia postępowania z uwagi na to, że została wydana przez tego samego pracownika organu, co decyzja wydana w I instancji.

Ponownie rozpatrując sprawę Minister Administracji i Cyfryzacji decyzją z dnia 14 sierpnia 2015 r., nr DWRMNIÉ-WROA.6120.10.2014, utrzymał w mocy wcześniejszą własną decyzję z dnia 10 października 2014 r. o umorzeniu postępowania. W podstawie prawnej decyzji odwoławczej organ powołał się na art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm., dalej K.p.a.).

W uzasadnieniu decyzji wydanej w II instancji Minister obszernie rekapituluje przebieg dotychczasowego postępowania wskazując, że postępowanie w przedmiocie wpisu do rejestru jest bezprzedmiotowe, gdyż osoby wnioskujące o wpis KLPS do

rejestrze nie utworzyły wspólnoty religijnej, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (t.j. Dz. U. z 2005 r., Nr 231, poz. 1965 ze zm., Ugws). W ocenie organu naczelnego KLPS nie spełnia przesłanek z ww. ustawy, gdyż nie powstał w celu wyznawania i szerzenia wiary religijnej, a jedynie ją parodiuje, nie posiada także własnego ustroju i obrzędów kultowych. W tym aspekcie przywołano opinie biegłych powołanych przez organ w toku postępowania. Innymi słowy, zdaniem organu przedmiotowe postępowanie rejestrowe nie dotyczy w ogóle wspólnoty wyznaniowej, utworzonej w celu wyznawania i szerzenia wiary religijnej, a tylko taka może być podmiotem postępowania o wpis do rejestru.

Skargę na powyższą decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji wnieśli Artur Mykowski i Piotr Podoba zarzucając jej naruszenie:

1) przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy tj.

- art. 8, 15 K.p.a. i art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 K.p.a. polegające na pozornym ponownym rozpatrzeniu sprawy przez organ, gdyż uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest powieleniem uzasadnienia decyzji uchylonej przez WSA w Warszawie prawomocnym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Wa 381/15,

- art. 7, 8, 77 § 1, 80, 107 § 3 K.p.a. poprzez nieodniesienie się przez organ do wszystkich zarzutów podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz oparciu decyzji nie o całokształt materiałów dowodowych, lecz wyłącznie opinię zleconą przez organ,

- art. 84 § 1 K.p.a. w zw. z art. 75 § 1 K.p.a. poprzez wydanie decyzji w oparciu o niedopuszczalną opinię, która była opinią co do prawa, nie zaś co do faktów i wiadomości specjalnych,

- art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 105 § 1 K.p.a. poprzez utrzymanie w mocy decyzji umarzającej postępowanie w sytuacji, w której nie zaistniała przesłanka bezprzedmiotowości,

- art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (wówczas: tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm., Ppsa) poprzez dopuszczenie ekspertyzy co do spełniania przez utworzony przez wnioskodawców związek wyznaniowy cech wspólnoty religijnej, która jest w postępowaniu rejestrowym niedopuszczalna oraz podważa istotę funkcjonowania organu rejestrowego;

2) przepisów prawa materialnego mogących mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 Ugws w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11, 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności Rzym, 4.11.1950 r. (dalej: EKPC) poprzez pozbawienie wnioskodawców prawa do korzystania z wolności sumienia i wyznania polegające na nieuprawnionej ingerencji organu rejestrowego w wolności dotyczące sfery wierzeń wnioskodawców, co w konsekwencji doprowadziło do niedopuszczalnej oceny prawowitości przekonań religijnych wnioskodawców.

W uzasadnieniu skargi rozwinięto ww. zarzuty i dodano, że przepisy EKPC, Konstytucji oraz ustawy wprowadzają ograniczenia dotyczące zasad regulujących swobodę wyznania, lecz jest to możliwe wyłącznie z uwagi na interesy bezpieczeństwa publicznego, ochronę porządku publicznego, zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Dlatego też rola konstytucyjnego organu jakim jest Minister Administracji i Cyfryzacji w przypadku postępowania o wpis do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych ogranicza się wyłącznie do charakteru rejestracyjnego. W ocenie skarżących dokonane przez organ rejestrowy uznanie czy KLPS jest związkiem wyznaniowym naruszyło prawo obywateli do korzystania z wolności sumienia i wyznania, gdyż umarzając postępowanie organ rejestrowy pozbawił wnioskodawców wolności sumienia i wyznania.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji ją poprzedzającej, a także o zobowiązanie organu do wydania decyzji o wpisaniu KLPS do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych w terminie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku.

W uzupełnieniu skargi skarżący zarzucili zaskarżonej decyzji:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i „ust. 3 pkt 3”, art. 10 ust. 1 Ugws w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11 i 14 EKPC poprzez dokonanie nieuprawnionej, bezpodstawnej oraz bezprawnej oceny prawowitości przekonań wyznaniowych skarżących, odmówienie zarejestrowania związku wyznaniowego w sytuacji, gdy nie zachodzi żadna z przesłanek pozwalających na dokonanie odmowy rejestracji, ograniczenie konstytucyjnego i konwencyjnego prawa skarżących do swobody sumienia i wyznania, które nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i jest w rażący sposób nieproporcjonalne;

- naruszenie przepisów postępowania, tj.:

i. art. 8 i 11 K.p.a. w zw. z art. 15 K.p.a. i art. 127 § 3 K.p.a. w zw. z art. 107 § 3 K.p.a. oraz w zw. z art. 153 Ppsa polegające na kopiowaniu, z drobnymi modyfikacjami, przez pracownika organu fragmentów uzasadnienia decyzji organu z dnia 22 grudnia 2014 r. (o tym samym znaku), a uchylonej wyrokiem WSA w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2015 r., I SA/Wa 381/15, odnoszących się do meritum sprawy, co budzi poważne wątpliwości co do tego, czy sprawa rzeczywiście, a nie tylko formalnie, została poddana rozpoznaniu przez innego, nie podlegającego wyłączeniu pracownika organu, w związku z czym zachodzą również poważne wątpliwości, czy organ prawidłowo zrealizował wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r.;

ii. art. 6 K.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 Ugws poprzez przekroczenie przez organ przyznanych mu ustawowo kompetencji organu wyłącznie rejestracyjnego i odmowę rejestracji związku wyznaniowego opartą na przesłankach, które nie mają podstaw prawnych;

iii. art. 105 § 1 K.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 Ugws poprzez niezasadne umorzenie postępowania rejestrowego w sytuacji, gdy wniosek został złożony przez podmiot uprawniony, który spełnił wszystkie przesłanki ustawowe pozwalające na zarejestrowanie związku wyznaniowego;

iv. art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 K.p.a. poprzez prowadzenie przez organ postępowania pod z góry przyjętą tezę o odmowie rejestracji związku wyznaniowego, całkowite pominięcie w postępowaniu interesu wnioskodawców, jakim jest wyznawanie wybranej przez nich wiary niestanowiącej zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, pomijanie okoliczności faktycznych i prawnych przemawiających za rejestracją wnioskowanego związku wyznaniowego;

v. art. 153 Ppsa w zw. z art. 84 § 1 K.p.a. poprzez sprzeczne z wytycznymi i wskazówkami zawartymi w wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2014 r., I SA/Wa 1517/13 dopuszczenie niedopuszczalnej prawem ekspertyzy w sprawie oceny, czy związek wnioskodawców posiada cechy wspólnoty religijnej oraz oparcie zaskarżonej decyzji na tej właśnie ekspertyzie,

- które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik postępowania i skutkowały umorzeniem postępowania rejestrowego w sytuacji, która nie jest przewidziana w żadnym przepisie prawnym regulującym funkcjonowanie kościołów i związków wyznaniowych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie odnosząc się do zarzutów podniesionych w skardze.

W piśmie przygotowawczym z dnia 5 maja 2016 r. skarżący potrzymali zarzuty skargi i podnieśli, że organ administracji nie ma ustawowej kompetencji do weryfikowania tego, że wspólnota uważająca się za religijną została w istocie założona "w celu wyznawania i szerzenia wiary religijnej", a powinien oprzeć się w tym względzie na twierdzeniu wnioskodawców, oceny organu w tym względzie nie tylko są dowolne ze swej istoty, bowiem organ nie może dokonać weryfikacji tego, co jest transcendentne, ale też stanowią naruszenie swobody sumienia i wyznania chronionej przez art. 9 EKPC, podejmowanie prób wspomnianych ocen przez organ administracji prowadzi też do naruszenia zasady zaufania obywatela do państwa, bowiem nieuchronnie skutkuje ośmieszeniem organu administracji. W ocenie skarżących wskazane jest dokonanie kontroli zaskarżonej decyzji także z uwzględnieniem praktyki zagranicznej, w tym powołanego w piśmie dorobku sądów Stanów Zjednoczonych i Kanady, a także z uwzględnieniem praktyki nowozelandzkiej.

Opisanym na wstępie wyrokiem I SA/Wa 1804/15 WSA w Warszawie skargę oddalił.

W motywach tego wyroku wskazano, że w prawomocnym wyroku tego sądu z dnia 8 kwietnia 2014 r., I SA/Wa 1517/13, wydanym w granicach niniejszej sprawy, dopuścił możliwość dokonania przez organ rejestrowy oceny czy wnioskowany do rejestracji podmiot jest kościołem czy związkiem wyznaniowym podlegającym wpisowi do rejestru. Jednocześnie sąd wówczas orzekający wskazał możliwość umorzenia takiego postępowania jako bezprzedmiotowego, co też organ uczynił.

Powyższe oznacza, że wskazany wyżej wyrok jest wiążący zarówno dla organów orzekających w niniejszej sprawie, jak i dla sądu orzekającego ponownie, w związku z czym wszystkie zarzuty skargi dotyczące braku możliwości dokonania przez organ rejestrowy oceny czy KLPS jest kościołem czy związkiem wyznaniowym podlegającym wpisowi do rejestru – zdaniem sądu wojewódzkiego – są bezzasadne.

Jeżeli natomiast organ stwierdził, że przedmiotowy Kościół nie jest wspólnotą wyznaniową, o której mowa w art. 2 ust. 1 Ugws, zasadnie uznał, iż nie może być przedmiotem postępowania o wpis do rejestru, czego konsekwencją mogło być w realiach niniejszej sprawy jedynie umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego. Zdaniem sądu pierwszej instancji jeszcze raz należało w tym miejscu powołać się na

wiązący wyrok z dnia 8 kwietnia 2014 r., w którym WSA w Warszawie wskazał jednoznacznie na możliwość takiego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wnieśli Artur Mykowski i Piotr Podoba, tworzący Radę KLPS i upoważnieni do reprezentacji członków założycieli w postępowaniu rejestrowym, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w całości i temuż orzeczeniu zarzucając:

a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 1 Ugws w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11 i 14 EKPC poprzez dokonanie nieuprawnionej, bezpodstawnej oraz bezprawnej oceny prawowitości przekonań wyznaniowych skarżących, odmówienie zarejestrowania związku wyznaniowego w sytuacji, gdy nie zachodzi żadna z przesłanek pozwalających na dokonanie odmowy rejestracji, ograniczenie konstytucyjnego i konwencyjnego prawa skarżących do swobody sumienia i wyznania, które nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i jest w rażący sposób nieproporcjonalne,

b. naruszenie art. 2 pkt 1 Ugws poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że wspólnota zawiązana przez wnioskodawców nie spełnia wymogów określonych w tej jednostce redakcyjnej w sytuacji, w której KLPS posiada wszystkie cechy kościoła (ustrój, doktryna i obrzędy kultowe);

c. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

i. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa i art. 153 Ppsa w zw. z art. 84 § 1 K.p.a. poprzez wybiórcze zastosowanie tych przepisów wyłącznie w zakresie, w jakim jego interpretacja oraz interpretacja wcześniejszych wyroków WSA w Warszawie była korzystna dla organu, a pominięcie tych fragmentów uzasadnienia, które dla twierdzeń organu oraz sposobu jego postępowania były niekorzystne, w szczególności w sytuacji, kiedy w wyroku w sprawie I SA/Wa 1517/13 WSA w Warszawie uznał niedopuszczalność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych na okoliczność prawowitości przekonań religijnych skarżących, a w skarżonym wyroku sąd uznał, że taka opinia jest dopuszczalna;

ii. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 153 Ppsa oraz art. 8 i 11 K.p.a. w zw. z art. 15 K.p.a. i art. 127 § 3 K.p.a. w zw. z art. 107 § 3 K.p.a. polegające na uznaniu, że przekopiowanie całości treści decyzji bez żadnych modyfikacji oraz jej li tylko podpisanie przez innego pracownika organu stanowi rzeczywiste rozpoznanie

sprawy administracyjnej przez innego pracownika tegoż organu;

iii. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 6 K.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 Ugws poprzez przekroczenie przez organ przyznanych mu ustawowo kompetencji organu wyłącznie rejestracyjnego i odmowę rejestracji związku wyznaniowego opartą na przesłankach, które nie mają podstaw prawnych;

iv. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 105 § 1 K.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 Ugws poprzez niezasadne umorzenie postępowania rejestrowego w sytuacji, gdy wniosek został złożony przez podmiot uprawniony, który spełnił wszystkie przesłanki ustawowe pozwalające na zarejestrowanie związku wyznaniowego;

v. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 K.p.a. poprzez prowadzenie przez organ postępowania pod z góry przyjętą tezę o odmowie rejestracji związku wyznaniowego, całkowite pominięcie w postępowaniu interesu wnioskodawców, jakim jest wyznawanie wybranej przez nich wiary niestanowiącej zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, pomijanie okoliczności faktycznych i prawnych przemawiających za rejestracją wnioskowanego związku wyznaniowego.

Powyższe naruszenia przepisów prawa procesowego miały istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż obowiązkiem sądu administracyjnego dokonującego kontroli legalności działania organu administracji było dostrzeżenie naruszeń prawa procesowego, których dopuścił się organ i uchylenie zaskarżonej decyzji. Oddalając skargę WSA w Warszawie naruszył przywołane przepisy postępowania, a uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Na podstawie art. 176 § 1 pkt 3 Ppsa, art. 176 § 2 Ppsa, art. 185 § 1 Ppsa i art. 203 pkt 1 Ppsa skarżący kasacyjnie wnoszą o: rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie; uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r.; ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania WSA w Warszawie; d. zasądzenie na rzecz skarżących zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zdaniem skarżących kasacyjnie WSA w Warszawie błędnie zinterpretował uzasadnienie wyroku w sprawie I SA/Wa 1517/13. Wyrok w tej sprawie nie przesądzał bowiem bezwzględnie, że organ może badać prawowitość przekonań religijnych skarżących. Ze względu na fakt, że organ nie nadał takiemu badaniu

odpowiedniej formy procesowej, WSA w Warszawie wyrokiem w sprawie I SA/Wa 1517/13 nie mógł rozstrzygnąć definitywnie, czy organ tę prawowitość mógł badać, gdyż w świetle treści zaskarżonej wówczas decyzji byłoby to uznanie przedwczesne.

W ocenie tejże strony, a wbrew twierdzeniom organu, założony przez wnioskodawców związek wyznaniowy o nazwie „Kościół Latającego Potwora Spaghetti” spełnia wszystkie przesłanki do uznania go za związek wyznaniowy, o którym mowa w art. 2 pkt 1 Ugws, co potwierdzone zostało również w ekspertyzie z dnia 17 października 2012 r.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 Ppsa (aktualny tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1302) Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. W myśl art. 174 Ppsa, skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Nie dopatrzwszy się w niniejszej sprawie żadnej z wyliczonych w art. 183 § 2 Ppsa przesłanek nieważności postępowania sądownoadministracyjnego, w szczególności uznając, że osoby upoważnione do reprezentacji KLPS udzieliły pełnomocnictwa do ich zastępowania w postępowaniu sądownoadministracyjnym, będąc związany granicami skargi kasacyjnej, Naczelny Sąd Administracyjny (NSA) przeszedł do rozpatrzenia jej zarzutów. Przytoczenie podstaw kasacyjnych, rozumiane jako wskazanie przepisów, które – zdaniem wnoszącego skargę kasacyjną – zostały naruszone przez wojewódzki sąd administracyjny, nakłada na Naczelny Sąd Administracyjny, stosownie do art. 174 pkt 1 i 2 oraz art. 183 § 1 Ppsa, obowiązek odniesienia się do wszystkich zarzutów przytoczonych w podstawach kasacyjnych (por. uchwała NSA z dnia 26 października 2009 r., I OPS 10/09, opubl. ONSAiwsa z 2010 r., nr 1, poz. 1).

W sytuacji przytoczenia w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego, jak i naruszenia przepisów postępowania, w pierwszej kolejności Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje zasadniczo ostatnio wymieniony zarzut.

Dopiero bowiem po przesądzeniu, że w postępowaniu sądownoadministracyjnym zachowano prawidłowy tok procedury, nie uchybiając jej przepisom w stopniu, który mógłby wpłynąć na wynik sprawy, można przejść – w granicach określonych w skardze kasacyjnej – do ocen o charakterze prawnomaterialnym. Skarga kasacyjna jest szczególnym i wysoce sformalizowanym środkiem zaskarżenia. Należy w niej przytoczyć podstawy kasacji wraz z ich uzasadnieniem, przy czym oba te elementy muszą ze sobą korespondować. Trzeba, zatem w skardze kasacyjnej wskazać konkretny przepis prawa materialnego lub procesowego, który zdaniem wnoszącego kasację został naruszony przez sąd pierwszej instancji. Autor wniesionej skargi kasacyjnej powinien wskazać na konkretne, naruszone przez ten sąd zaskarżonym orzeczeniem przepisy czy to prawa materialnego, czy też procesowego. W odniesieniu przy tym do prawa materialnego winien był wykazać, na czym polegała ich błędna wykładnia, bądź niewłaściwe zastosowanie oraz jaka powinna być wykładnia prawidłowa i właściwe zastosowanie przepisu. Z kolei przy zarzucie naruszenia prawa procesowego należało wskazać przepisy tego prawa naruszone przez sąd pierwszej instancji, przedstawić, na czym polegało uchybienie tym przepisom i dlaczego uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego wniesiona w przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna nie została oparta na usprawiedliwionych podstawach.

A. Zasadnicze znaczenie dla oceny skuteczności wniesionego środka zaskarżenia, mają zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Zarzuty naruszenia przepisów art. 145 § 1 pkt 1 lit. c i art. 153 Ppsa w zw. z art. 84 § 1 K.p.a. oraz art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 105 § 1 K.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 Ugws podlegają łącznemu rozpoznaniu, albowiem pozostają ze sobą w związku. Podnosząc zarzut naruszenia powyższych przepisów skarżący kasacyjnie wywodzą o niezasadnym umorzeniu postępowania rejestrowego w sytuacji, gdy wniosek miał zostać złożony przez podmiot do tego uprawniony, a ponadto sąd pierwszej instancji miał „wybiórczo” zastosować przepis art. 153 Ppsa wyłącznie w takim zakresie, w jakim interpretacja wcześniejszych wyroków WSA w Warszawie była korzystna dla kierunku rozstrzygnięcia sprawy sądownoadministracyjnej, pominać zaś te fragmenty uzasadnienia wyroku w sprawie I SA/Wa 1517/13, gdzie wyrażono

niedopuszczalność przeprowadzania dowodu z opinii biegłych na okoliczność prawowitości przekonań religijnych skarżących.

B. Zarzut naruszenia przepisu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa o tyle jest chybiony, że przepisu tego sąd pierwszej instancji nie stosował, oddalając wszak skargę na podstawie art. 151 Ppsa. Art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa ma charakter tzw. przepisu wynikowego, określającego skutki ziszczenia się oznaczonych przesłanek uwzględnienia skargi, określa on mianowicie oznaczony przypadek, kiedy skarga na decyzję lub postanowienie podlega uwzględnieniu przez sąd administracyjny (sąd uchyła wówczas zaskarżoną decyzję w całości lub w części, jeśli dopatrzy się – innego niż dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego – naruszenia przepisów postępowania, o ile mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy). Strona skarżąca kasacyjnie chcąc wykazać jako zasadną podstawę skargi kasacyjnej naruszenie przepisu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa, wskazującego na jedną z przesłanek uwzględnienia skargi m. in. na decyzję administracyjną, powinna wskazać konkretne przepisy którym uchybił zaskarżony organ, a którego to uchybienia nie dostrzec miał wadliwie sąd pierwszej instancji. W dalszej kolejności winna przekonać sąd kasacyjny, że uchybienia przepisów przez skarżony organ były tego rodzaju, że – nie stanowiąc przesłanek wznowieniowych – mogły one mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Nieskuteczność tej argumentacji prowadzić będzie do wniosku, że zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa będzie musiał zostać uznany jako nie oparty na usprawiedliwionej podstawie.

C. Zasadniczą kwestią dla oceny zasadności skargi było – jak trafnie to dostrzegł sąd pierwszej instancji – ustalenie dopuszczalności takiego działania Ministra, który miałby posiadać uprawnienia do dokonania oceny, czy KLPS stanowi wspólnotę wyznaniową, albowiem tylko taka wspólnota może być przedmiotem postępowania o wpis do rejestru. WSA w Warszawie przywołał znaczne fragmenty uzasadnienia wyroku tego sądu w sprawie I SA/Wa 1517/13, którym to wyrokiem uchylono decyzje wydane w obu instancjach w przedmiocie odmowy wpisu KLPS do rejestru kościołów i związków wyznaniowych. W szczególności przywołano ten fragment, w którym sąd wojewódzki rozważając dopuszczalność uznania przez organ rejestrowy, czy KLPS nie jest kościołem lub innym związkiem wyznaniowym

podlegającym wpisowi, uznał iż Minister „winien rozważyć tę kwestię w kategoriach procesowych”. Wskazując dalsze wywody zawarte w motywach wyroku I SA/Wa 1517/13, sąd pierwszej instancji uwypuklił, że stwierdzono w nich, iż uznanie przez organ rejestrowy, że wnioskodawca nie jest uprawniony do złożenia skutecznego wniosku o wpis do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych, w kontekście takich stwierdzeń w efekcie przeprowadzonego postępowania ustali, że zachodzi przeszkoda podmiotowa lub przedmiotowa w dalszym prowadzeniu postępowania, gdyż wydanie rozstrzygnięcia jest bezprzedmiotowe, to powinien umorzyć postępowanie administracyjne na podstawie art. 105 § 1 K.p.a. w drodze decyzji. W konkluzji pierwszego wyroku w sprawie rejestracji KLPS zalecono, aby organ ponownie rozpoznając sprawę wziął pod uwagę ocenę tego sądu i w zależności od poczynionych ustaleń wydał decyzję o charakterze formalnym lub merytorycznie oceniając wniosek rozstrzygnął zgodnie z regułami określonymi w Ugws. Orzekając po raz kolejny w sprawie wyrokiem I SA/Wa 1804/15, dla sądu *a quo* z przywołanych fragmentów uzasadnienia pierwszego wyroku wynikało jasno, że sąd wojewódzki dopuścił możliwość dokonania przez organ oceny czy wnioskowany do rejestracji KLPS jest kościołem czy związkiem wyznaniowym podlegającym wpisowi do rejestru, jednocześnie wskazał możliwość umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego, co też organ rejestrowy uczynił. Eksponując konieczność uwzględnienia przepisu art. 153 Ppsa w aspekcie związania treścią pierwszego wyroku w sprawie, sąd pierwszej instancji stwierdził, że wszystkie zarzuty skargi dotyczące braku możliwości dokonania przez organ rejestrowy oceny czy KLPS jest kościołem czy związkiem wyznaniowym podlegającym wpisowi do rejestru są bezzasadne. Stwierdzono dalej, że jeżeli bowiem WSA w Warszawie w wyroku z dnia 8 kwietnia 2014 r. uznał możliwość dokonania takiej oceny przez organ rejestrowy, to ani organ administracji publicznej, ani żaden sąd nie mają uprawnień do podważenia zasadności stanowiska zaprezentowanego w tym wyroku i uznania, zgodnie z wolą skarżących, że dokonywanie takiej oceny jest niedopuszczalne. W tej sytuacji kontroli sądu wojewódzkiego podlegało wyłącznie to, czy organ będąc związany wyrokiem I SA/Wa 1517/13 dokonując tej oceny miał podstawy do uznania, że przedmiotowe postępowanie nie dotyczy w ogóle wspólnoty wyznaniowej utworzonej w celu wyznawania i szerzenia wiary religijnej, gdyż została ona utworzona w celu ośmieszania zasad obowiązujących w innych religiach.

D. Powyższe stanowisko sądu pierwszej instancji wyrażone w zaskarżonym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny w tym składzie uznaje za prawidłowe. Bezspornie w wyroku z dnia 8 kwietnia 2014 r., I SA/Wa 1517/13, WSA w Warszawie jednoznacznie wypowiedział się – jak to trafnie eksponowano w wyroku obecnie poddanym kontroli kasacyjnej – za dopuszczalnością badania przez Ministra w aspekcie możliwości wydania decyzji o umorzeniu postępowania, czy wniosek rejestrowy dotyczy w ogóle wspólnoty wyznaniowej, czy też pochodzi od podmiotu utworzonego w celu ośmieszenia zasad obowiązujących w innych religiach. Trafnie także sąd *a quo* podkreśla, że wyrokiem I SA/Wa 1517/13 był związany z mocy art. 153 Ppsa, wedle którego ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie. Wyrok ten stał się prawomocny, albowiem żadna ze stron go nie zaskarżyła, przeto z mocy art. 170 Ppsa wiąże nie tylko strony i sąd, który go wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe. W doktrynie stanowczo opowiedziano się za tym, że związanie oceną prawną wyrażoną w prawomocnym wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego oznacza, że pojęcie „ten sąd”, oznacza każdy sąd administracyjny, a więc także Naczelny Sąd Administracyjny (por. J. P. Tarno, *Związanie oceną prawną zawartą w wyroku sądu administracyjnego*, „Administracja. Teoria-Dydaktyka-Praktyka” Nr 4 (25)/2011, s. 194 i n.). Innymi słowy, przywołane przez sąd pierwszej instancji powyżej wywody zawarte w wyroku I SA/Wa 1517/13, wobec prawomocności tego wyroku, oznaczają nakaz związania tak wyrażoną oceną prawną. Oznacza to w praktyce, że sąd administracyjny w tej samej sprawie w znaczeniu materialnym, nie może odstąpić od uprzednio wyrażonych poglądów zawartych w prawomocnym wyroku, musi przeto skład orzekający Naczelnego Sądu Administracyjnego rozpoznając sprawę, także zastosować się do oceny prawnej tam zawartej i w tym aspekcie pozbawiony jest prawa odmiennego ukształtowania danej kwestii prawnej. Nie zaszły zarazem żadne okoliczności, które wyłączałyby nakaz bezwzględnego zastosowania się do uprzedniej oceny prawnej, w postaci istotnej zmiany stanu faktycznego lub prawnego, czy też wzruszenia dotychczasowego, pierwotnego wyroku.

E. Nie mógł odnieść skutku zarzut kasacyjny, wedle którego sąd pierwszej instancji miałby wybiórczo stosować regułę związania i pomijać te fragmenty uzasadnienia, które miałyby być dla organu niekorzystne, w szczególności, gdy w wyroku I SA/Wa 1517/13 WSA w Warszawie uznał za niedopuszczalność przeprowadzania dowodu z opinii biegłych na okoliczność prawowitości przekonań religijnych, zaś w skarżonym wyroku sąd uznał, że taka opinia jest dopuszczalna. Przypadać musi, że w obecnie kontrolowanym wyroku nie eksponowano tych fragmentów pierwotnego wyroku, w których WSA w Warszawie wywodził o niedopuszczalności ekspertyzy co do spełnienia przez wnioskodawcę wymogów formalnych składanego wniosku, wskazując iż podważałoby to istotę funkcjonowania organu rejestrowego. Rzecz jednak w tym, czego zdają się nie dostrzegać skarżący kasacyjnie, iż wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r. kontrolowane były decyzje Ministra w przedmiocie odmowy wpisu do rejestru kościołów i innych związków wyznaniowych. W wyroku tym wywiedziono m. in., że „nie każdy brak formalny wniosku dostrzeżony przez organ rejestrowy może być podstawą odmowy wpisu ale tylko taki, który odnosi się do wymogów określonych w art. 32. Sąd rozpoznając skargę nie może samodzielnie poszukiwać podstawy rozstrzygnięcia organu rejestrowego nie mniej jednak ubocznie wskazuje, że wątpliwości w zakresie posiadania przez wnioskodawcę cech kościoła nie należą do wymogów formalnych określonych w art. 32 Ugsw”. Te fragmenty przeto zawarte w powyższym wyroku, a zawierające pogląd o niedopuszczalności posłużenia się ekspertyzą biegłego, odnosiły się wyłącznie do wymogów formalnych wniosku rejestrowego i formułowane były w aspekcie decyzji odmownej, odnosząc się do przepisu art. 32 Ugws. Przedmiotem skargi zaś obecnie poddanego kontroli wyroku były decyzje wydane w przedmiocie umorzenia postępowania rejestracyjnego. Trafnie także dostrzegł sąd pierwszej instancji, że w judykaturze opowiadano się za tym, że ocena zgłoszonego do rejestracji związku wyznaniowego pod kątem spełnienia kryteriów związku wyznaniowego ujętych w art. 30 Ugws może wymagać wiadomości specjalnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 stycznia 1997 r., I SA 1065/97, ONSA 1998, nr 4, poz. 135). Skoro zatem organ uzyskał stosowną ekspertyzę biegłych w tym aspekcie, a sąd wojewódzki ją ocenił jako prawidłową, to słusznie w zaskarżonym wyroku wywiedziono, że Minister umarzając postępowanie jako bezprzedmiotowe, nie naruszył przepisu art. 105 § 1 K.p.a. Doszukiwanie się przez skarżących w takim rozstrzygnięciu orzeczenia o istocie sprawy jest chybione. Z tych

względów nie mogły odnieść skutku zarzuty ujęte w pkt c.i. oraz c.iv. skargi kasacyjnej. Raz jeszcze wypadnie podkreślić, że sąd pierwszej instancji będąc związany oceną prawną zajętą w prawomocnym wyroku I SA/Wa 1513/17 nie mógł od niej odstąpić.

F. Z tych samych, co powyżej, powodów, nie mogły odnieść skutku zarzuty określone w pkt c.iii. oraz c.v. skargi kasacyjnej, a sprowadzające się do uchybienia przepisowi art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w powiązaniu z art. 6 K.p.a. oraz art. 30 i 34 ust. 1 Ugws, a także w powiązaniu z przepisami art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1 i 107 § 3 K.p.a. Formułując te zarzuty skarżący kasacyjnie wywodzą o przekroczeniu kompetencji organu rejestracyjnego i odmowę rejestracji związku wyznaniowego, a także przeprowadzenie postępowania przez organ pod z góry przyjętą tezę o odmowie rejestracji związku wyznaniowego. Wypadnie zauważyć, że zaskarżona decyzja i decyzja ją poprzedzająca zapadły w przedmiocie umorzenia postępowania rejestrowego, nie zaś odmowy rejestracji związku wyznaniowego, jak to w skardze kasacyjnej się powtarza. Dopuszczalność umorzenia takiego postępowania wskazana została w wyroku I SA/Wa 1517/13, organ do tych wytycznych się zastosował. Poza oceną Sądu pozostaje to, że strony postępowania powyższego wyroku nie kwestionowały, być może niekorzystnie z punktu widzenia późniejszych decyzji Ministra rezygnując po prostu z jego kontroli instancyjnej, przy usatysfakcjonowaniu samą sentencją wyroku I SA/Wa 1517/13. Rozpatrywanie przesłanek odmowy wpisu ujętych w przepisach Ugws jest zatem bezprzedmiotowe, skoro decyzja o odmowie wpisu nie została podjęta, z tych względów chybiony jest zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 Ugws. Polemika z wątkami uzasadnienia decyzji odnośnie interpretacji wyroków ETPC dotyczących swobody wyznawania religii i uprawnień organów państwa przy ocenie prawowitości wyznawanej religii, nie dowodzi w ocenie orzekającego Sądu, naruszeń przepisów wskazanych w pkt c.iii. oraz c.v. skargi kasacyjnej.

G. Nie jest także zasadny zarzut ujęty w pkt c.ii. skargi kasacyjnej sprowadzający się do uchybienia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 153 tej ustawy oraz art. 8, 11 K.p.a. w zw. z art. 15 i 127 § 3 K.p.a. w zw. z art. 107 § 3 K.p.a. Skarżący kasacyjnie zarzucają pozorność decyzji o ponownym rozpatrzeniu sprawy wobec „przekopiowania” treści decyzji i jej podpisania przez innego

pracownika organu. Sąd wojewódzki rozpoznawał taki zarzut ujęty w skardze i uznał go za niezasadny, wywodząc iż pozostawał on bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia. W ocenie sądu pierwszej instancji zaprezentowane w zaskarżonej decyzji stanowisko w sposób bardzo zbliżony do stanowiska zawartego w decyzji uprzednio wzruszonej przez sąd administracyjny nie może stanowić podstawy do jej uchylecia. Argumentował dalej sąd *a quo*, że prezentowane w wydawanej decyzji stanowisko jest w istocie wyrazem poglądów prezentowanych przez sam organ, a w praktyce jego piastuna, dodatkowo wywodząc, że nie jest sprzeczna z prawem praktyka zatwierdzania przez piastuna organu monokratycznego przygotowywanych przez pracowników decyzji przed ich wydaniem, a skoro organ nie zmienił swojego stanowiska, to był uprawniony do wydania decyzji o tej samej treści. W konsekwencji uznano, że powyższa okoliczność nie podważa ma rzetelności zaskarżonej decyzji. Ten wywód sądu pierwszej instancji wypadnie podzielić. Zaskarżona decyzja była poprzedzona decyzją Ministra z dnia 22 grudnia 2014 r., którą uchylił WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., I SA/Wa 381/15, wyłącznie z przyczyny naruszenia przepisu art. 24 § 1 pkt 5 K.p.a. To, że zaskarżona decyzja Ministra w istocie stanowi powtórzenie treści decyzji tego organu z dnia 22 grudnia 2014 r., uchylonej wyrokiem sądu administracyjnego, nie dowodzi wskazanych powyżej przepisów postępowania. Zaskarżona decyzja została wydana w następstwie wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w trybie art. 127 § 3 K.p.a. i zawiera odniesienie się do argumentów stron podniesionych w powyższym środku zaskarżenia. Skarżący kasacyjnie podkreślają iluzoryczność respektowania zasad ogólnych ujętych w art. 8 i 11 K.p.a., gdy motywy zaskarżonej decyzji są identyczne z decyzją uchyloną uprzednio przez sąd. Wypadnie jednak zauważyć, że w wyroku I SA/Wa 381/15 WSA w Warszawie wyraźnie wskazał, że nie kontroluje *in merito* decyzji z dnia 22 grudnia 2014 r. Ponadto na osłabienie zarzutów skargi kasacyjnej w powyższym aspekcie wskazuje zmiana przepisów Ppsa, która nastąpiła już po wniesieniu tej skargi. Ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 935) przepisowi art. 52 § 3 Ppsa nadano nową treść, wedle jego aktualnego brzmienia „Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa”. Innymi słowy, ustawodawca zrezygnował z wymogu korzystania ze

środka określonego w art. 127 § 3 K.p.a. jako przesłanki formalnej dopuszczalności skargi sądowoadministracyjnej. Wszystkie te okoliczności prowadzą do wniosku o nieskuteczności argumentacji skarżących kasacyjnie odnośnie zarzutu c.ii. skargi kasacyjnej.

H. Nie jest trafny zarzut niewłaściwego zastosowania art. 2 pkt 1 Ugws, z którego wynika, że korzystając z wolności sumienia i wyznania obywatele mogą w szczególności ... tworzyć wspólnoty religijne, zwane dalej "kościółami i innymi związkami wyznaniowymi", zakładane w celu wyznawania i szerzenia wiary religijnej, posiadające własny ustrój, doktrynę i obrzędy kultowe. Stawiając ten zarzut w skardze kasacyjnej ograniczono się wyłącznie do stwierdzenia, wedle którego w świetle zebranego materiału dowodowego, w tym ekspertyzy z dnia 17 października 2012 r. wynikać ma, że wspólnota (KLPS) założona przez wnioskodawców zawiera wszystkie cechy związku wyznaniowego, tym samym jest on związkiem wyznaniowym. Stwierdzenie to zdaje się abstrahować od konkluzji zawartej w przedmiotowej opinii, a z której wynika, że w wymiarze społecznym i państwowym, KLPS nie jest wspólnotą religijną. Umorzenie postępowania rejestracyjnego oczywiście nie wyklucza aktywności członków KLPS oraz uzewnętrznianiu ich przekonań.

I. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego ujętych w pkt 2. a. skargi kasacyjnej nie poddaje się kontroli. Po pierwsze wskazany w *petitum* skargi kasacyjnej przepis „art. 9 ust. 3 pkt 3” Ugws nie istnieje, art. 9 Ugws dzieli się na dwa ustępy. Po drugie w skardze kasacyjnej, nie określono do której z dwóch postaci naruszenia przepisów prawa materialnego – błędnej wykładni czy niewłaściwego zastosowania, odnosić się ma ów zarzut. Wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 176 § 1 pkt 2 Ppsa nie uzasadniono tak skonstruowanej podstawy kasacyjnej. Uniemożliwia to w praktyce Naczelnemu Sądowi Administracyjnego, wobec związania tymi podstawami, prawidłowe odniesienie się do zarzutu ujętego w pkt 2. a. skargi kasacyjnej.

J. Z tych wszystkich powodów, skargę kasacyjną oddalono na podstawie art. 184 Ppsa.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Agata Stolarska

sekretarz sądowy